

על הנפלאות

הדמות המהומנית דורשת יותר מאשר נאונות, ואם תדרוש נאונות, תרי נאונות החפלה הדברים אמורים, והנאונות הזו אין בכוחה להעביר את החיה על חומר זה, כי דרכה למלא את גופו ונפשו של הנושא עצמו על כל גדוהיהם.

הנפר הקטן קונטרס נעשה עתה נקידת המועד לאלפי אנשים, הסריישיע וידועי-חולי חונים בנפר זה, כדי להוות מהפלא הגדול, באים כוהנים ומלומדים והכנסיה הקתולית נדרשת למסוק את ססוקה למאמיניה, דורשים גם להוסיף את שמה של הנערה על 62 קרוישי-הסמינסה, שהוכרו עיי הכנסיה מימי סרנציקוס הקדוש איש-אסיסי, המבקרים סביעים ביחוד את השחיסמותם על דרך מחיתה של מרסה אשר למרות יסוריה וזריפת הדם המרובה לא אכלה ממאכל אדם זה ארבע שנים רצופות ולא שחתה ממשחה-אדם מסוף 1926, ומפסיקים לה פירווי, ה.הוסימיה, המפורנים בלנימת, חה והסעודה העלובה הזו מהזירה לה את כל בשרה אשר כחש.

החיון המור הזו שימש היסוד לביאורים שונים, יש רואים כאן מעין הנרקה עליונה, ויש מטילים מקסוק באמיתותו של החיון בכלל ורואים בו מעשה תרמיה, כ.דייטשע מעדיצינישע וואכענשריפט' ממפל בחופעה זו הפסי-כיאר סרופ' י. ה. שולץ ומניע למסקנה, כי כל המאורע אינו אלא המעיה מדעית בכונה, הוא סוכך על הקירות סרופ' יעקובי הסובר, כי הסמינסה מופיעה רק אצל נשים קתוליות לאתר מחלה אנושה, סרופ' שולץ אינו סאמן, כי מרסה לא אכלה שנים רבות משום שלא שמענו עדיין על מקרה, אשר אנשים וחיות ירעבו חרשים מספר מבלי שיפתח משי-קלם, שולץ מניח, כי הפצעים הפתוחים אינם אלא מעשי מחמים.

לעומתו כותב ה.פראנר סרעסע' בין השאר: "הורגלנו לראות סליאה בכל חופעה שאינה ניתנת להשתלב במערכת של מאורעות יום-יום-הצפור בונה קן לה מבלי לראות כסת' כונחו, ידם נולד וחברו מה, כל עלת סרף, כל שעד-חיים הוא פליאה, כל פלא נעשה היסוד ממילא, פשטני, אם יחזור וישנה יום-יום, ואשר אינו מצוי אלא לצתים רחוקים רואים בו המאמינים אות פלא והכופרים מעשה-תעושים, כאשר סרקוני אמר להעביר אנרגיה החשמל בלי חומים לגלגו לה, אולם היום יורע זאת כל ילד, ולמה לא נשעה, כי גם האנרגיה הנפשית שלנו יכולה לזרום זרימתיסחר אל-יחוסת, ייזא מחקר-הנפש העשירני גיריעות על מלכות גדולה שמתחת למפתח-ההכרה-איזו סערה החוללה בהופיע הרקדניה סרלין, אשר רק בתרדמתה ידעה לרקד ובחיותה ערה ניטל הימנה כשרונה, למה לא נוכל להניח, כי מרסה בשנתה במנור השתקעה במרוא-נפשה בחיי-ישו ומתחת למפתח-ההכרה נתבצרו רשמי-החיים האלה באינמנסיביות מתוחהז ואשר לענין האכילה, כלום לא שמענו על חיות, אשר ימות החורף עוברים עליהם ללא אכילה, או על הפאקירים המתענים ימים ושבועות? בעלי-המאמר מסיים: "כל אשר נשחת בעמיו של המטריאליזם, רואה את חנות הכל רק בגללה ובפורגש ממש — צריך תקוף-

בעתונות הגרמנית מעורר סנסציה ופולמוס רב המאורע שנפל בכפר קונרסי רויט, אשר כבואריה, אחת מחושבות המקום, טרסה נימן, שהיתה אשה בריאה נראו מתאום בבשרה פצעים פתוחים בכל מקומות רינת, אשר ישו ומרסה הקרושה נצרכו בהם, כדברי המסורת, המקרה הזה עורר את חשומת לבם של רבים והתחילה הקירה, כדי להכחיר את החירה הסתומה הזו, מרסה נימן באה לעתים מזומנות — ביום ששי לשבת — לדיי דבקות והיא מחקה בשימיקה מסי-ליאה ובהכלית הדיוק את כל מעשה-הצליבה של ישו, עשרות שחקנים ביקרו אצל מרסה והתפעלו למראה האינמנסי-ביות המעמיקה של החנה וכשרון המי-מיקה, בשעת דבקות זו מוילח מרסה דמעוה והולכית ומסמיקות עדי היותן כנמפי דם שותח, הנערה מתקנת כל מיני שכשחאות שכלשון הרמית, אעפ"י שהלשון הזו לא היתה שנידה בפיה; היא אינה מביאה אוכל אל פיה חרשים שלמים וניזונית רק ס.לחם הקודשי ובכל זאת אינה מאבדת ממשקלה הקודם סאומה.

מרסה נימן נולדה בשנת 1898 לאביה החייט, בני משפחתה הם בריאים בנפם ושלמים ברוחם והיא נהגדלה ביראת שמים ותום, לא נראו כל סמני נליזות בהפתחותה, היא לא הסריוה כדרכי המידות, אם גם היכבה ביום רא-שון לשבת לשקוד על כתבי הקודש, בקיצור: ילדה קתולית חרדה, אולם ב-1918 פרצה דליקה בכפר, והנערה עזרה לכבות את האש, באותה שעה נשפך עליה קיתון סים והיא דקחה בשיתוק אכרים ואח"כ נסתמאו גם עיניה, היא היתה משוחקת שש וחצי שנים ועזרת ארבע שנים חסימות, כשם שהמחלה באה עדיה בהפחה כך נסתלקה גם סתאום הימנה, הפתאומיות הזו באה לחוכית, כי לפנינו חופעה של מחלה היסמית, מרסה אמרה לשבוע בנפשה סנימה בתיקול סן השמים, לאמר את קולה של מרסה הקדושה, ומעם נפלם גם סמי, תקולי הוה משפט מאגרותיה של מרסה הקדושה: "אכן כתבתי: היסורים ירבו להושיע נמשות מאשר הדרשות הנחמדות, דוכה, כי בכתוב הזה משהקף כל המעבר הנפשי העמוק והכמים במשך שנים רבות, כנובטבר 1925 חלחה בטעי עור ונרפאה בתפלה למרסה הקדושה ושוב לא היה צורך בנתות, שהרומאים ראו בו הכרה-השעה שאין להתמצו, מאניב 1926 חוזרים ונשנים אצרה בכל יום ששי בשבת יסורי הצליבה, המתבוננים סוסרים על התפעלותם הגדולה למראה הנערה הער-בדת ברסיונה את פדורי היסורין, ובפראנק-סורפר צייטונני כותב אחד מסבקרית: "הרושם שלי היה: לא אדם היא המוטל לפני, כי אם חוון, ראיתי את מרסה נימן לא כאדם אף מציאות מחוצה לי, כי אם כחוון אשר נשתלשל מתוכי סנימה, היא הופיעה כדמות מושלמת, אשר מאות צירים ופסלים עמלו לשוא בחימונה, כנואם לעצב את דמות יסורי הצליבה, עמלם היה עמל שוא, כי